

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ-ΕΦΑΜΙΛΙΑΣ ΤΟΥ <ΒΕΡΘΕΡΟΥ>

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

ΤΟΥ ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Ω! πιστέψέ με, Λορέντζε, πώς συχνά μέσα στην ερημιά αυτή που απλώνεται γύρω στο μέρος εκείνο, συχνά μου φαίνεται πως βλέπω μπροστά στα μάτια μου τη Θηρεσία... Μ’ αλλοίμονο! Δεν είναι παρά ένα φευτικό πλάσμα της φαντασίας μου, και όταν συνέχομαι σε λίγο δεν βλέπω τίποτ’ άλλο από τον εαυτό μου, ο οποίος είναι πάντα μόνος και έρημος, όπως και πριν...”

XXX

21 Μαΐου

“Αλλοίμονο, Λορέντζε! Πόσο είμαι δυστυχισμένος!

“Όλον αυτόν τον καιρό περνάω νύχτες ολοζώνηρες γεμάτες αγωνία και οδύνη...”

“Ο φόβος μήπως δεν ξαναϊδώ τη Θηρεσία σύντομα μου, με ξυπνάει απότομα, με βασανίζει, με τριτανεί και δεν μ’ αφήνει πιά να κλείσω μάτι ως την αυγή...”

Γαργαμένος κάθε βράδυ από την σκέψη της, πηδών σαν τρελλός κάτω απ’ το χρεβάτι μου και τρέχω στο μπαλκόνι για να δροσίσω λιγάκι στον νυχτερινό αέρα που φυσάει την ώρα εκείνη, τα μέλη του σώματός μου που φλογίζονται από τον πυρετό...”

“Ω! Λορέντζε, τί νύχτες, τί στιγμές αγωνίας που περνάω...”

“Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά και η σκέψη μου ζητάει να βοηθή την αγάπη, την χαμένη αγάπη!”

Μά ο καιρός περνάει, ή φορές κυλούν και το πρωί γιάνει για να δώσει με το λαμπρό φως του ήλιου ένα γλυκό βάπτισμα στις αγωνίες μου...”

XXXI

23 Μαΐου

Σ’ ευχαριστώ Θεέ μου! Σ’ ευχαριστώ, γιατί μόνο εσύ μπορείς να εισακούσης τους στεναγμούς της καρδιάς μου και να μου στείλεις κάποτε τον θάνατο που θα με λυτρώσει από τα βάθη, από τα βάσανα και από τις οδύνες του βίου.

“Όλο τον τελευταίο αυτόν καιρό, Λορέντζε, η καρδιά μου στεναίει και οδύρεται και την αισθάνομαι ότι θέλει να πετάξει από το στήθος μου... όταν μένω στο σπῆτι μου μου φαίνεται ότι βρίσκομαι θαμμένος σ’ ένα αληθινό μνήμα και μόνο όταν καμιά φορά ανεβαίνω ψηλά στις κορυφές των γύρω βουνών, νοιώθω τον εαυτό μου κάπως ελεύθερο!

Ναι! Λορέντζε! Ανέβηκα προχθές στο ύψιλότερο βουνό και είνε αδύνατο να σου περιγράψω τα συναισθήματα που γεννήθηκαν στην ψυχή μου, όταν βοήθηκα εκεί ψηλά!

“Ο άνεμος σφύριζε ανάμεσα στα δέντρα του πυκνού δάσους που απλωνότανε κάτω από τα μάτια μου, και μπροστά σ’ αυτή τη μελαγχολική της φύσεως τού έβλεπα, λημονοήσια όλα μου τα βάσανα...”

“Ήθελα να σου πω πολλά ακόμα Λορέντζε, αλλά καθώς σε σκέπτομαι τώρα που είμαι μόνος, αισθάνομαι άμεσα τα μάτια μου να διακρύζουν και να με πνίγουν...”

“Όταν σκέπτομαι τη Θηρεσία, βγαίνω από το σπῆτι μου και τρέχω σαν τρελλός στους δρόμους χωρίς να ξέρω πού πηγαίνω...”

Αυτή τη στιγμή που σου γράφω μαζί με τη σκέψη της μου έρχεται στο νου μου όλο το παρελθόν της ζωής μου...”

“Ω! Λορέντζε! Σάν χθές μου φαίνεται ακόμα πώς είνε ο καιρός εκείνος που έτρεχα μαζί σου και έπαιζα άμερμονος κάτω από τα δέντρα αυτά... Τί γλυκιά ανάμνησις! Τότε, παιδάκι ακόμα δεν σκεπτόμουνα τίποτ’ άλλο από τα παιχνίδια μου, δεν ονειρευόμουνα

τίποτ’ άλλο από την άλλη ημέρα που θα ξυπνούσα για να ξαναπαίξω μαζί σου! Κάθε βράδυ, φίλε μου, βγαίνω μόνος στο μπαλκόνι μου την ώρα που ο ήλιος έχει πιά κρυφτή πίσω από το βουνό και τοιγύρω έχουν απλωθή οι πρώτες σκιές της νύχτας...”

“Όρα πολλή μένω εκεί στο μπαλκόνι μου και σιωπηλός κοιτάζω πέρα στα πυκνά κυπαρισσιών που τα έχει φυτέψει, στο λοφο εκείνο, ο μακαρίτης ο πατέρας μου... Έκει Λορέντζε, κάτω από τις σκιές των πυκνών αυτών κυπαρισσιών, μου φαίνεται πως διακρίνω τώρα την μαριμαρίνη πλάκα του τάφου μου...”

Ναι! Λορέντζε! Σου όρχίζομαι πως βλέπω τώρα καθαρά εκεί κάτω άνοιγμένο τον τάφο μου και δίπλα του, κάτω από ένα κυπαρίσι, διακρίνω τη μητέρα μου να κίθεται μόνη και να προσεύχεται στο Θεό για την ανάπαυση της ψυχής του δυστυχισμένου παιδιού της!

Την στιγμή αυτή που καθόμαι και συλλογίζομαι το θάνατό μου, από το νου μου περνάει και κάποια άλλη σκέψη. Όταν το βράδυ αρχίζει ν’ απλώνεται τοιγύρω χωρίς να θέλω αρχίζω να ρωτάω τον εαυτό μου:

« Άραγε θα έλθω στον τάφον εκείνον κάποια ημέρα και ή Θηρεσία μου;

“Άραγε θα θελήση ή αγαπημένη αυτή ψαρσέ, να έλθω κανένα πρωί, έλάνω από την πλάκα του τάφου μου να κλάψη και να μου πῆ άλλη μιὰ φορά, μιὰ τελευταία φορά ακόμα, την λέξη: ύγιαινε!»

“Όχι, Λορέντζε! Όχι! ο θάνατος δεν είνε λυπηρό πράγμα!

“Ένα μόνο θέλω να σε παρακαλέσω φίλε μου! Όταν θα ιδής καμιά ήμερα κάποιον, που θα θελήση να βάλῃ τα χέρια του μέσα στον τάφο μου, για να βγάλῃ έξω το κόκκαλο του σκελετού μου, μη με υπερασπισθῆς, αλλά σε παρακαλώ να πῆς μονάχα στον άνθρωπο αυτό: «Ο νεκρός αυτός ήταν στη ζωή του ένας δυστυχισμένος άνθρωπος, πολύ δυστυχισμένος...»

XXXII

26 Μαΐου

Σήμερα που σου γράφω, Λορέντζε, με έπεσε κέφθη ξάφνα ή Θηρεσία σ’ ένα βιβίο της. Απ’ αυτούς βιβλία ότι ο Όδοάρδος έρχεται...

“Ελαβαν ένα τελευταίο του γράμμα από τη Τυροηνία, όπου θα μείνη έικοσι ήμερες. “Όστε εδώ θά ρισκείται μετά δύο εβδομάδας το πολύ, γιατί ή ημερομηνία της επιστολής του ήταν από τις 18 Μαΐου.

XXXIII

27 Μαΐου

“Όταν κάποτε συλλογίζομαι, Λορέντζε, τη Θηρεσία, μου φαίνεται ότι ή γυναίκα αυτή δεν υπάρχει στον κόσμο, αλλά είνε ένα πλάσμα της φαντασίας μου.

Ναι, Λορέντζε. Μου είνε αδύνατο να φαντασθώ και να πιστέψω ότι ο ουράνιος αυτός άγγελος, ή θεία αυτή μορφή της Θηρεσίας, υπάρχει εδώ στη γῆ, ότι ζῆ κι αὐτή σαν κι’ ἐμᾶς στο μάταιο και μηδανινό αυτό κόσμο!

Και ποιός είνε εκείνος, Λορέντζε, που δεν θά ήθελε να την αγαπά, εἴτω και ἂν δεν ανταγαπάται; Μά ἐγώ όμως είμαι τόσο δυστυχῆς τώρα ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ ἔρωτος! “Ό Θεός μόνο μπορεί να γνωρίξῃ τα βάσανά μου, τῆν οδύνην μου, τῆν ἀπελπισία μου!

Ναι! Τό βλέπω! Τό ἐνοώ! Τό αισθάνομαι! “Η Θηρεσία τό ξέρω δεν με αγαπά!

(Αζολουθεῖ)

Σήμερα μ’ έπεσε κέφθη ή Θηρεσία σ’ ένα βιβίο της...